

Περιεχόμενα 1933

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗΤΩΝ ΡΩΣΣΩΝ ΕΞΟΡΙΣΤΩΝ

ΤΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΗΣ ΚΡΙΖΙΝΣΚΥ

Μιά περάξενη συνάντησης στη Μονάδρη. Τέ άπέκρυψε καμπαρέ τῶν Ρώσων ἑξερίστων. Η τραγικής περιπέτειες φυγὴ στὸν Καύκασο. Η τραγικές περιπέτειες μὲ τὸν μυστηριώδη κέμπτα τοῦ 'Αγίου Γερμανοῦ, κτλ. κτλ.

ΕΣΑΝΥΧΤΑ στὴν πλατεῖα Πιγκάλ, στὴν καρδιὰ τῆς Μονάδρης. Άπο πατοῦ τὰ φωτεινὰ δύναματα κι' ὅπλούχωμες, δεκλάμεις τῶν καμπαρέ σᾶς προσκαλοῦν στὴν πυρετῶδη κραυγὴν τοὺς. Ή γυναῖκες τοῦ ἔρωτος, δαιμονίων παράξενα, σαν ἐξτακτὲς κοπέλες, περινοῦν δῆλα παῖς φύγονταις ασχημευτὲς ματιές ποὺ σκανδαλίζουν κι' ἀγκιστρώνουν.

Στὴ γωνία τῆς δύο Φρούρων μὲταφαμένη κρουγὴ μὲ ἔκανε νῦν γυνιστὸν ἀπότομο τὸ κεφάλι μου. Μᾶς μυστηριώδης γυναῖκα μὲ μαρῷ μεταξωτὴ τουαλέτα καὶ ὅπλος ἔνα ταξι, τὴν στιγμὴ ποὺ ἔμεινε διαστιχή σ' ἔναν ἵπηλδοσιον ἄγγετο μὲ ώχρῳ καὶ κυρασμένο πρόσωπο:

—Βλαδιμίρ, δοῦλεια!... Έλα μαζὲν μου!... Μὲ κυνηγῆν...

Ο ἄγνωστος ἔρρειε μὲ γονγησθή ματιά γύρω του κι' ἐπειτα τῆς ἀπάντησης:

—Κάνω μὲ δόλτα κι' ἔλα ώστερο στὸ «Μπρόν»... Θὰ σὲ πειμένω ἔκει πέρα... Μή φοβάσα... Θε σὲ χάσουν...

Η γυναῖκα μὲ τὰ μαϊδα χάστρε μὲ τὸ ταξὶ στὸ βάθος τῆς ὁδοῦ Φοντάν. Ο ἄγνωστος μ' ἔνα πόδημα ἔφτασε στὴ γωνιά τῆς ὁδοῦ Ντονά, πέρασε στὴ σκιά κι' ἔγινε ἄφαντος μέσα στὸ σκοτάδι μᾶς παρόδου.

Τὸ «Μπρόν»! Ποῦ νῦν εἶνε ἄφαγε αὐτὸ τὸ ἀπόκρινφο κέντρο; Άπο περιμέγεια φότηρα ἔνα σωφέρ ποὺ ἔστε-
κε στὸν ἄκρο τοῦ πεδίδωμον.

—Δεν ἔσφετε τὸ «Μπρόν»; παραε-
νεύτρε. Είνε τὸ καμπαρέ τῶν Ρώσων
ἔξοδίστων... Στὸ βάθος τῆς ὁδοῦ Φον-
τάν...

Η ὄμοιοφθὴ ἐκείνη Ρωσίδα μὲ τὸ γύλινό πρόσωπο μὲ εἰλε σκανδαλίσει. Τὶ εἶλε λοιπόν; Ποσὶ τὴν κυνηγούσαν; Καὶ γιατί;

—Όταν μπῆκα στὸ καμπαρέ «Μπρόν», δύλι τὰ τραπέζια ἤσαν πιασμένα. Παντοῦ ἔβλεπε κανεὶς γυναῖκες μ' ἔνα ὄμοιο καὶ μελαγχολικὸ πρόσωπο κι' ἔ-
ξαπλωμένες μορφές. Σλαπονὸν ἀπὸ τὶς στροφήσεις καὶ τὴ διστυχία. Σὲ μὲ γωνιὰ τοῦ βάθους καθέστων ἡ Ρωσίδα μὲ τὰ μαϊδα κι' ὁ Βλαδιμίρ. Μαζύ τους ή-
ταν κι' ἔνα τρίτο πρόσωπο.

Κάθησα δίπλα τους, στὴν ἀκρὴ ἐνὸς τραπέζιος καὶ προσκήνητρα διτὶ ἔδικτα-
ζα μὲ ἀγγλικὴ ἐφημερίδα.

—Πούδε εἶνε αὐτὸς ποὺ κάθησε δί-
πλα μας; φάνητε τότε ἀνήσυχη ἡ Ρω-
σίδα.

—Ξέω κι' ἔγω... ἀπάντησε δὲ τρίτος
ἄγνωστος. Θὰ εἶνε κάτιος «Ἀγγλος» ἀ-
πὸ καμπανία τζεζ-μάντ...

—Μήπος εἶνε «αποινός»; ἀναφωτή-
θηκε ὁ Βλαδιμίρ.

Γιὰ νὰ τοὺς καθησυχάσω, ἔγαλα τὴν ταυτακέρα μον καὶ τοὺς προσέφερα σηγάρτεια, προσφέροντας μερικὰ φιλικά λόγια ριοσούκα.

—«Α! Εἴσαστε Ρώσος! φώναξε ὁ Βλαδιμίρ ὥληρας. Κι' ἔμεις ποὺ σᾶς πενονδαμε γιὰ κατάπατο τῆς «Αστυ-
νομίας»...

Μιὰ μποτίλια σαμπάνια κατόπιν τῶν ἔντον περισσότερο τὴ γλώσσα. «Υ-
στερ ἀπὸ τὸ τέταρτο ποτήρι, ἔσχευ κα-
ῦλας δὲ τὴ Ρωσίδα μὲ τὰ μαϊδα τὴν
ἔλεγεν Βερότσα Ροζανώφ καὶ διτὶ δέ-
ρτος φίλος ἤσταν κάποιος Γρηγόρης Κουράφ. Κι' οἱ τρεῖς τους εἶχαν απειδε-
ύτη ἀποκοτονήσουν παρὰ νὰ ἐγκαταλε-
ψουν τὸ Παρίσιο...

Ο Βλαδιμίρ ήταν ὥλοςτε ἔνας ὀμώ-
χες ἀξιωματικὸς τῶν Οδοσίδων. Ελ-
λεμο κι' ὑπέρεργο ἀκήμα ἀπὸ νῦν θυμ-
τοῦ, ποὺ εἶχε μείνει στὸ στήθος
τὴ Ρωσίδα Προσφύτη τοῦ Καλούτσ-

“Οσο γιὰ τὴ Βερότσα Ροζανώφ, είχε τὴν πιὸ τραγικὴ Ιστορία ἡ
λοις.

Δὲν ἴτια Μεγάλη Δούκισσα ή πρώτη κορεύτρια τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οίκου τῆς Μόσχας. Ό πατέρας της, ὁ Δημήτρης Ροζανώφ, ήταν μεγαλεύτερος ἀδελφαπόλης τῆς Πετρούπολεως. Η Βερότσα ἦταν σπάστη στοὺς ἀνάκτοροι χοροὺς, ἤταν γὰρ πολύ φαρδα πορειαὶ μορφὰ διαμάντια τοῦ πατέρα της, σὰν μὲ μαχαίραν τὸν 'Ιγνατίον. Τὸ πόλεμος, είχε γνωστεῖ τὸν πρόγκυπτον 'Αλεξάνδρο Κοζίνσκον, τὸν πατέρα τοῦ Τσαροῦ. Η Βερότσα, ἀπὸ τὴν μοιραὶ ἀπὸ τοὺς ιππαστοτάς τοῦ Τσαροῦ, ἤταν γονιέντη ἀπὸ τὴν μοιραὶ ζωῆς, ποὺ ἔγινε νὰ συνδεθῇ μαζύ τοῦ ἔνα τριγράφοι καὶ παράσημο μέσον. Τὸ εἰδούλιο τους ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ μείνῃ κυριό. Ο πρόγκυπτος έργον τὸ τό γάμο, κι' ὅταν εἶδε διτὶ ὁ γινός του είχε διδίνει τὴν συγκατάθη τοῦ πατέρου του, τὸν μετέβεσε σ' ἔνα σύνταγμα τοῦ Καναδού.

Τοῦ Βερότσα ήταν τότε δεκαπετά χρόνων. Ο χωρισμὸς της δια-
πατέμένο της τὴν βούθισε σὲ στυγγὴ μελαγχολία. Είχε ἀπέσυρε την
καὶ ἀπὸ τοὺς δισοὺς της, οἱ οποῖοι ποδαρίστησαν τὸν πρόγκυπτο Κοζίν-
σκον, ταύτη σὲ πλάτη τὰ διμαντά της σὲ τοσάντα, φόρεσε ορείχα χωρικῆς κι' ἔφυγε μόνη γιὰ τὸ Καναδό.

—Εξει, κορακά ἀπ' ὅλους, παντερύπτηκε τὸν πρόγκυπτο 'Αλεξάνδρο
ἔφευγε μαζύ κι' τὰ τέσσαρα χρόνια. Ο 'Αλεξάνδρος
τε γύρισε πάλι κοντά στὸ Τσάρον
κι' Βερότσα ἐσκινεῖ τὸ κεφάλι καὶ τη-
τος νὰ δεχτοῦν πάλι σὲ εἰς την
της. Ο Δημήτρης Ροζανώφ δὲν, πο-
τέρε τοῦ πατέρα της, είχε την πο-
τέρα της καὶ διαδέσθη διτὶ τὴν επι-
λεύθασθαι σὲ μάθια θειά της Ελένη γιὰ
νὰ ξεχάσει τὸν πρόγκυπτο Κοζίνσκο,
ἀρνήθηκε νὰ τὴν πάρῃ πάλι μέσον
καὶ τῆς ὑπέδειξε νὰ καταψήνῃ την
Μόσχα, κοντά στὴν οἰκογένεια τοῦ
δελφού του.

Η Βερότσα, τραματηραντίστη
ἀπὸ τὶς ἀπειλές τοῦ πετεφος της, ἀ-
ποίος είχε μάθει πει τὸ γάμο της
ἀναγκάστητε νὰ ἐγκατέλειψε τὴν Πε-
τρούπολη...

Τὰ χρόνια τώρα τοῦ πολέμου πε-
νούσαν ἀγρά μὲ διαιρέσεις ἀγρών;
—Ο 'Αλεξάνδρος πάτερός της
παρέσει μιὰ μικρὴ δίδυμη κι' έπει τη-
τη συναντήσει, κρυψά μὲτη τὴν δια-
νεύα του. Τέλος, μὲ τὴν ἀναστρέ-
μασιν δὲν δικαίωσε διτὶ τὴν επι-
εντυγχούμενα χρόνια. Η οἰκογέ-
νεια τους δεν ἔτασσε νὰ δεχθοῦν πάλι
γάμο τους, διτὶ διασφάγματος ἀναστάτωσέ την
ἐπαναστάτωσή της, οἱ προστάτες της
σιγάστησαν κι' έσχευ καὶ δίδυμη
την πατέρα της μὲ τὰ διμαντά της. Ε-
τούτη την ἔλευσι δὲ μὲ τὴν περιποίη
της διπλάσιης πάτη κάτιον, την
νοτίζη ἔνα κοινό μικροστελεῖο
κι' μόδας...

Μά δὲν στάθηκε τετελεῖο. Τὸ Μα-
ρτίνιον τοῦ Καλούτσου ήταν προτερη-
μακοπτόστας ἐπίκουρη της Μαρτίνης
παράξενος διμοστάτης, ὁ ἀστεριστής
διπλάσιος τοῦ πατέρου της, της πε-
ριποίης της τοῦ Αγίου Γερμανοῦ, της πε-
ριποίης της τοῦ Αγίου Καλούτσου.

Ο μυστηριώδης φύλος της λεπτού της
μαρτίνης της περιποίης της, της πε-
ριποίης της τοῦ Αγίου Γερμανοῦ, της πε-
ριποίης της τοῦ Αγίου Καλούτσου,
μαθεῖ τὴν παροντανή της Πέτρο-
πολην, την περιποίη της τοῦ Αγίου
Γερμανοῦ, την περιποίη της τοῦ Αγίου
Καλούτσου, την περιποίη της τοῦ Αγίου
Καλούτσου...

διαβήματα και θά την πληροφορούσε για την τύχη του πολίγυρος 'Αιώνα Κριζώνου.

"Η Βενδότα αύνοπητη, ερευνά τη φήμη μεταστονή στον κώνητα τού
Αγίου Γεωργίου και δέχτηκε να τὸν ἐπιφέρει τὴν Ἀλλή μέρα τὸ ἀ-
πόγευμα στη βίλα του. Ὁ παράξενος αὐτὸς ἀμιστοκάρης καθάπι τοῦ
μη ἔξογηκή ἐπανίλι ποὺ τὴν ἐβρύλλαν γραὶ πελόντα. Διανέβη σκηνή-
Ζόβη μόνος τοῦ ἀνάμεσα στὶς νομιματικὲς σύνθλαγμὲς του καὶ στὴ ἑν-
δρία του, γεμάτα ἀπὸ φωσφορίζοντα λασανία ψάμμα. Η ἐπισκεψη-
λοντὴ τῆς ψιωστῆς Ρωσίδην ήταν γι' αὐτὸν ἐν ἔξαιρετος γεγονό-
τος. Εἶναι περιθέμα σπάλη, οὐ τοὺς τοῦ ὄποιον ήσαν σπε-

Την δέκτη σε ενα λευκό πινελιά, οι τορβά του απούρω πραγματεύονται με βαρεύειν δεδιδόντα παμπετάσματα και της προσθέτειες με μιό εγγύεια ποιητικής ένδυσης που θεωρεί την αιστοτεχνία καταγωγή του. Το Βερόπτα σώμα μέσα σ' έκεινην τη δεσμή απόδιψανα δεν άρχονται να αισθανθῆται μια ανεξήγητη άνηστηση. Κάθε τόσο άσχημη καθώς πάσια ήταν η παμπετάσματα ιπνόφρα ασφυγμούς και έδουσαν την έντυπωση της διπλώντας την πάστα το χοντρανό έκεντο πουλά κι' άρρωτα τοντόγμα της. Μα και την ίδια την κούπη του 'Αγιον Γερμανού είχαν πάρει μια άλλοτε φέργωσαν. Την έπιπταν έπιμονα, μι' ένα βλέμμα τρελλόν.

Ἐπειδὴ
· Ή Βρεφόςα, για να δώσω ενα τελος σ' αυτο το επικινδυνο επειδή
τέτα, σημάνθηται με υποχρεωτηριο τον αλλοκοτο φύλο της.
Επειδή τοτε με ένα σαρδινον γέλω, τοβήνει απότομα τη λαμπτετά
συντη των ποντικων κι απελκυτηριο ήνα θέαμα που έχανε την δημοφιλη
ρωσιδιν υ παγώση από τη φύση της. Κατα μηρος των τοιχων το
αυτονομη ή κύριον την Αγιον Γερμανον είχε ένα ιδιοτυπιο επαλλαγμάνων
αποτελεση δηλαδή βατινες γεμάτες από δηλητηριο φεύγων μωτα
την εδων! Ήταν ένας τρελλος η ένας οργανωνος!

Ἡ τραγῳδίῃ ἔξοδοις μὲν φυλακούμενοι μέσον σ' ἔτενον τὸ ἄντερ
τραγωδοῦσι οὐδὲν μᾶλις ὀλόρρηπη ἐθύμουμάδα. Οὐ κύνης τοῦ 'Ἄγιον Γερ-
μανῶν, διὸς καὶ ὁ περιψήμιος πρόθρονός του, ἡ-
ταν ἕνας μυτηριοῦθεν ἀπάνθεων, ὃ διποὺς γὰρ
νά ταῦτα ποδισθεῖσα τὴν ἑλευθερίαν της, ξηπούσε
νά απάλλαγμα τὰ διαμαντικά της.

"Η Βεροΐα μέ τουσικέντα με τηνόν πάθο
την απεργίατη φοίτη της πάλι τις ἐγ-
κλιματικές τρωγερότητες τού τυχοδιώκτων, ἀ-
ναγκάστηκε τέλος νά του δησογόραγή ένα πλη-
σιώνιο γά την παραλίθη τους ἀπό την Γρά-
ζειν. Ο κόμις τοῦ Ἀγίου Γεωμανοῦ, τίμιος
μέρα, αὐτὸν μετέφερε ποδῶντα ἀναστηθῆ
το ένα ναυρικοτύπο την ἔξθιστο Ρωσίδα σ' ἕ-
τα πεπτο τού ζενοδοχείο τού Βεροίων, ἔγινε α-
φαντος ἀπό την παραδεξενή βίλαι του.

“Οταν ή γηγάκε τού πρίγκηπας Κρήτηντον ζητοῦσα ἀπό τοῦ λιθαγγύτης, δρεθείσα πάμπτωτη καὶ ἔρημη σὲ μὰ συνοικία τοῦ θεούσουμον. Ἀπὸ εἰλήν την ἡμέρα λοιπὸν ἄρχοις γε”¹, αἴτιη μὲν ἡμέρας διατάσσεται δυστιχία, ἡ διπλὰ μὲν ἡμέρας ὅταν ἔφτασε στὸ Πασίον, ἀνάμενε στὴν παρούσαν τῶν ἔξοδίστον Ρώσσον. Μὲν δέ ἦργος πάις νὰ γίνεται τομαζιτής ἢ ἐμάτης ἀπό τὴν ἡμέρα τῆς συνταξαντίς ψαυγωγῆς τοῦ Ρώσου στρατηγοῦ Κοντέλιου. Ὡς Βρετόνος Κρήτηνσον, δὲ Βλαδιμήρος καὶ ἡ Γρηγόρη Κοντάρηνσον, οἵ παντοι

την ιμπρούς Κουφίνιας θεωρήθηκαν ως πιο πολλά
και αρχάγονα από την μάστινομά πώς νά έγκατατείψην το Παρόν. Κα-
τά τους δύο δὲ τολμούσε νά έγκατατείψη την κομπόλι. Κέ-
ρας τους προτιμούσαν τό δέκατο, παρ' την τραγική ζωή σε μια άλλη
πρωτεύουσα της Εύβοιάς. Τό Πασίοι, με τους άναμβιθυντος Ρώσους
Εργάτους και τό διεθνή κόσμο του, ήταν ή μόνη τους παραγόμεν-
ζουσα λοιπόν από τα πλαναρίδες επαγγέλματα — ή Βεραμάν
πολιόρκησε κοπανή, δι Βλαδιμήρη ήταν έξαρστος στην «Αγορά» κι'
Ταγγήριας Κουφίνιαν καθηγήτης της Ξεμασίλιας — κι' έπειμαν διαρρέ-
ων τον επιμάτη ένος άστινομού, δι όποιος δια της ζητούσε τά για
τα τους...

Τό καπιταρέ «Μπόφον» είχε πει αδειάσει. Επηρέωσε... Οι Ρώσοι έζησαν γίγαντερδουσαν άθροιστα σάν σκιές και χανόντονταν μέσα σε πλήρη ήμιλιος τοῦ δρόμου. «Ετσι γίνονται θάνατα και τὰ φαντάσματα

...
II А УНАГКРАЭ

Α' ΠΩΛΑ ΑΙ' ΩΛΟΥΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

‘Η πιὸ ἔξυπνη καὶ πρωτέστηπη ἀπέδρασις. Πῶς τὸ σκάσανε εἰ Γάλλαι αἰχμάλωτοι. Μιὰ κυρωδία... πολὺ τραγική! Η κατά πληγῆς τοῦ κ. Φρουράρχου. Μιὰ δραματικὴ λοτερία πιθήκων. Στη Βελλάσσα, κτλ. κτλ.

Μιὰ ἀπὸ τις ταῦθεν πολιτείαις καὶ κατατηλητικές ἀποδημάσεις εἶναι ἀσφαλῆς καὶ ἡ παραγάτω, ποὺ τὴν ἀναφέρει μεταξὺ ἄλλων πολεμιζούν ἀνεκδότων ἔνα γαλλικό περιοδικό:

Τό Νοέμβριο του 1870, δημοσιεύτων υπαίθρια κλεισμένοι σ' ένα γερμανικό ποσόντο καταδικά δηκοντι. Γάλλικη πίτα μάζα.

φυσικού καρπού περιοχή ανάμεσα στην Αγρίδη και την Καστοριά.

Ήταν δή τελείωσε μέρες της Απολογίας, όταν δή Γερμανός φρούριος ήλθε διά της πόλης με μέτρη των αιγαίνων, ο δρόμοι των παρακαλώσιουν νύ τοις έπιπτερην νά πλαισούν με κουμούδια τάν νύ διασπεύσανταν την πλήξη τους κι αιτάν και μερικούς διάλογο γραπτούσιμα μέσων στο φρούριο. Συγνωμένος μάλιστα τοδ ιππεύσαν καί τό γερμανόγα τείχευμα της κουμούδας, πού την είχε γράψει Ένας απ' τους φρούριοι

Ο γραφώντως έδιδασκε την αἴτη, καθώς και την κωμόδειαν, την πολική τοπίου μεγάλη έκτιναση, ώστε την έπιτιχεα της συνθετικές της τέλετότητας των πνεύματος της και την πρωτοπονιά τῶν σκηνών της. Τα πρόσωπα της κωμοδίας αἵτης ήσαν δοκιμαστικοί και άγριων ποιητών και έργων, την Επικαινία, ιπποκανθίνουσα οὐδόν τις διαδρόμου ποιοτάτων και έργων.

την Επανάσταση, παρεπομόνων πολλών σωμάτων λυχνίσσων και πολεμώντων.
Ο Σύζυγος φρονθίσσων λοιδόρων, στην ανθίσσουσα μαρμαρίνενσα πολλή ταν,
δηλαδή μάρτυρα παρεγγόντων την θέμα της παραστάσεως των Έργων, άλλα
και συνεχάρη ταίς αγαλμάσιοις πολλούς πολεμόντας
στη βάθα παραπομόνωσε ως αινότας πολλή εισχώματος
την παραστάσιο.

Την άλλη μέρα κιώνες ήταν έτοιμη η αστρική στημένη στον τάχο της αωής των φρουρών. Τη υποδοχή είχε πραγματεύσει μερικές λόγατσες μπλόκων και άμεσα άργοτεν έγκαταστάθηκαν στην ουαντέργα δημόσιων γηρατών για την παράσταση, και δε περιμέναν πλέον παρό να νοείτωση για την αργή αρνητική.

Την ιδιαιτέρη έρα κατέκυψε κι' ο φρούριος γιος με μερικούς άλλους ομώνυμωνς και κατέβησε τις θάλασσας τοις οι μερικές καρέξεις μετανοίη μηροποτά. Έν τη μεταξύ μέσω στην παρασκευήν οι ζωγρύτοις πανταχός ζεινούν. Ήσαν οι ομώνυμοι τοις ήμεροις που έπιασαν τα σκηνικά, διότι ήταν δεσμοί θλοι. Η παραδόξες ήμος το αναγνωρίζει τις υπερβολές της πάθησης και την πάθηση της πάθησης — κινημά πεντράρχη που θέρεψαν — ξέρεις ότι άδημονι. Τέλος, στάζεις στηγάνη, βρήκε θνάτο τους ημιονιώδεις αρμάτων που στη προσοπή του, άφονο γεννητατα συγγένων αλλά τους δειτάς, τοις ίδιοις γεννητατα συγγένων αλλά τους δειτάς, τοις ίδιοις θάνατο στην τέλος αιτίας ή παρόντας θάνατο γιατί.

— Η ειρήνη καλύπτει τα μέτρα που είλε τελείωσεν
διά μας συγχρόνης μερικές απόλεξες που δεν θέλαμε να
ρυπούσασσον τα σκηνικά μας. Σε τέσσερα λεπτά της θρησκείας δώμας δήλωσε
ρυπολιθίστηκε μεταξύ μας πολύ πιο ποτέ δεν την ξανάβεται αποφασίων στην
ζωή σας. Ο ρότος φροντίζεις ποιο τη διάβαση θέλει πή πει είναι το
ξενοπόντιο. Το γινάτε της δώμας, ποιο τύρα διά γρύψεται, δύνητε κατα-
καταπληκτικό.

Όταν άπτσισθη δικτυακός, έπεκριθησε ιδιωτική σιωπή στη σημείωση.
Πέρασαν δώμας τέσσερα λεπτά, πέρασαν δέκα, πέρασαν είκοσι, πέρασαν
δύοικα, και μάλιστα όλη η σπουδαστική...

Μερικοί άνταρμονοι τότε σπρώθηκαν άπάνω κι' άνέβηκαν στή σκάλα τους μεγάλη τοιχοσκοπίνα, έξιά τοδε μεγάλη τους έκταση.

νη. Μπήκαν μεσά στα παρθενικά, αλλά λογο της θέλησης δεν δημιούργησαν κάπια γανόνια. Φαντάσθηκε τώρα πώς έχουμερηθή η ξαπλώση δύο λευκών, όπως στον τούχο της φρουρίου που ζευγαρώνει το πρόγευμα της τράπεζας είδαν μά τρίτη, την δύσανα είχαν ανατέλει οι άγρυπνωτα από τη γεωργική έργαλεια ποι τοις προκρίνειν το φρουράρχειο, κι' από τη δύοτε ήδην σχάστε... κάτιο από τη μέση της φρουράρχου!..

Ωρισμένος καταληπτικότερο φινάλε «κωμῳδίας» δεν θα μπορούσε να γουραιχθεί καλά να παυχθῇ ποτέ.

ANEKAOTA EMEERADEON

ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΑΟΜΑΡΙΑ ΤΟΥ ΤΟΥΑΙΝ